

Hồi Thứ Nhất

Cổ Tĩnh Vô Ba

(Giếng Xưa Không Đáy)

Hương đông lóe sáng, biển khơi dậy sóng gió.
Gió biển ào ào thổi, mặt cát trên bờ biển bốc lên mù mịt, có thể dự đoán hôm nay không phải là ngày tốt để hạ thủy.

Thương hải khách, một vị lão nhân, đứng đã lâu trên bờ biển, mặt nhìn ra đại hải, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn trời cao. Cuối cùng Thương hải khách cũng có quyết định, lão phát tay áo đẩy chiếc thuyền nhỏ xuống nước.

Thủy triều làm cho chiếc thuyền nhẹ bồng bênh, lão nhân cũng bồng bênh theo. Thương hải khách lấy ra một mảnh vải xanh từ trong người, rồi dùng nó bọc lấy một thanh trường kiếm. Sau đó dùng một sợi dây màu cổ đồng buộc chặt lại. Lão nhân đặt trường kiếm vào giữa thuyền rồi chụp lấy mái chèo, nhằm hướng mặt trời mọc chèo thuyền đi.

Dưới động tác hữu lực và thuần thực của lão nhân, chiếc thuyền nhỏ phá sóng lướt như bay. Thân thuyền luôn chao động. Nhưng thân hình khô gầy của lão nhân tựa như được đóng chặt vào thân thuyền, tuyệt không có một chút dao động.

Đôi khi con người không phải vì tiền mà sống, còn có những thứ khác, tỉ như tranh cường, đấu khí, gây sự...

Dường như những thứ này mới chi phối cuộc sống nhiều hơn,

Xưa nay không ít kẻ thanh bại danh liệt, tán gia bại sản, thậm chí hy sinh cả thân mạng nhưng không ai tiếc nuối.

Tựa như lão nhân Thương hải khách này, lão ta quật cường hiếu thắng, một mực quyết làm theo ý mình.

Đôi khi ngay cả bản thân lão cũng không hiểu tại sao phải mấy phen đi tranh chấp phần khẩu khí này? Tại sao phải đi tranh chấp với một thiếu niên vốn chẳng có liên quan gì đến mình?

Nhưng trong thâm tâm lão thì món nợ này kết đã nhiều năm rồi, bây giờ đã đến lúc cần phải trả thôi.

Có thể là người trong võ lâm thường quá hiếu thắng nên mới có cái câu “Nhất sơn nan dụng nhị hổ”, trong cùng một lãnh vực thì “Song hùng bất lưỡng lập”, đây cũng là

chuyện thường tình. Nghĩ đến đây thì sắc diện hơi vàng của lão nhân chợt đỏ lên, hai hàng chân mày nhuốm bạc cũng dựng cả dậy.

- Tiểu bối!

Lão cười nhạt một tiếng, rồi như không nhận được nên lại tự nói:

- Người có ngờ là ta lại đến không?

Nói đoạn lão vung tay phải chụp lấy đốc kiếm và nắm chặt, trong mắt xuất hiện huyết quang, sắc diện đầy sát khí.

Chiếc thuyền cập vào bờ của một hòn đảo, Thương hải khách cũng chẳng biết gọi đây là đảo gì?

Thật ra trong eo biển Bột Hải có quá nhiều đảo lớn nhỏ, tất cả đều chẳng có tên gọi. Tuy nhiên, trong lòng lão nhân thì chẳng có nơi nào đáng thấy ghét như cái hòn đảo này. Vì vậy, nên ngay cả một ngọn cỏ, một tảng đá trên hòn đảo cũng khiến cho lão căm ghét. Thật đúng: ghét người ghét luôn cả... đất đai...

Mặt trời đã thoáng ra khỏi những đám mây đen, tiểu đảo tràn ngập ánh ban mai, Thương hải khách vượt qua bảy tầng nham thạch rồi đột nhiên dừng bước.

Trước mặt lão là hai cây liễu đan vào nhau rũ bóng, cành lá xum xuê che kín một thạch động tối om om. Thương hải khách vạch những cành liễu rồi đạp lên mặt đất đầy lá liễu khô tiến tới trước.

Xem ra nơi này vẫn giống như ba năm trước, hai gốc liễu vĩnh viễn tươi xanh, bờ cát vẫn còn óng ánh vàng, sóng bạc lớp sau đùn lớp trước.

Thương hải khách đến trước cửa động bất giác ngừng bước, lão đã từng hơn một lần bại dưới Thiết chuồng của đối phương... Nghĩ lại cũng chẳng trách lão phải lạnh lòng. Vì đối phương chẳng qua chỉ là một thanh niên khoảng mười chín, hai mươi tuổi, còn lão đã là người lục tuần, danh dương tứ hải, vậy mà thiếu niên kia thắng lão quá dễ dàng.

Sau một chiêu nhẹ nhàng điểm ra thì thanh niên kia mỉm cười, một kiểu mỉm cười đầy ngạo thị thiên hạ. Một lần, hai lần, tất cả đều như vậy.

Thương hải khách vẫn chăm chăm nhìn vào vào thạch động tối đen, một hồi lâu sau, lão sang sảng cười một tràng lớn tiếng nói:

- Tiểu tử trong động, xin lượng thứ cho việc lão phụ phá giấc ngủ của người. Lần thứ ba lão phụ đến thỉnh giáo người đây.

Thanh âm dội vào vách động rồi vọng ra, hồi lâu sau mới có tiếng thở dài khe khẽ, tiếp theo là một giọng nói trong trẻo:

- Thương hải khách, lão làm chi mà khổ quá xá vậy?

Giọng nói trong trẻo của người trong động trở nên lạnh lùng, người trong động nói tiếp:

- Chẳng qua là tại hạ mượn nơi này để tu thân khổ luyện mà thôi, thật ra tại hạ chưa từng mạo phạm, hà cớ gì lão lại đến bức bách đến ba lần như thế?

Thương hải khách nghe vậy thì biến sắc, lão lui ra sau một bước, rõ ràng nhất cử nhất động của lão đều lọt vào mắt của đối phương. Tuy nhiên, lão cười nhạt để trấn định tinh thần rồi lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi không ngủ à? Rất tốt, chúng ta sẽ ấn chứng một lần nữa nhé. Người ra ngoài này hay ta vào trong đó?

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có ánh lửa lấp lánh trong thạch động, nhờ ánh lửa chiếu rọi mà Thương hải khách nhìn rõ mọi thứ bên trong. Thạch động được bài trí rất đơn giản, một giường đá, một ghế đá và đầy thư tịch sách vở chất như núi, xem ra thiếu niên này tựa như một văn sĩ đến đây đọc sách dưỡng tính, nhưng có ai biết người này cũng là một võ lâm kỳ nhân thâm tàng bất lộ?

Trình độ võ công của chàng cực kỳ tinh thâm, có lẽ chỉ có lão nhân Thương hải khách này biết được điều đó, vì vậy, sau khi nghe giọng nói của chàng, thì bất giác lão có vẻ khiếp sợ. Lão cũng sợ đối phương nhận biết sự lo lắng của lão qua giọng nói nên mới lớn tiếng nói cười như thế, có lẽ đây là một cách che giấu tốt nhất.

Bên cạnh động sách cao như núi là một thiếu niên ngồi tựa lưng vào thạch động, tóc dài xõa vai, mày kiếm mắt sao, có thể gọi đây là một trang thiếu niên khôi ngô tuấn tú. Chỉ có điều sắc diện của chàng hơi nhợt nhạt, râu cằm khá dài, mục quang cũng sáng hơn người thường.

Thiếu niên mỉm cười rồi nói:

- Tại hạ đã thức giấc từ lâu rồi. Thương hải khách, lão cho rằng trên thế gian này chỉ có lão mới là người dậy sớm thôi sao?

Thương hải khách sợ nhất là nhìn thấy vẻ ung dung của thiếu niên, đồng thời lão cũng sợ vẻ phật phùng bán an của mình. Lão cười nhạt một tiếng rồi bước lên trước, nói:

- Đã qua ba năm rồi, ba năm không phải là một thời gian ngắn, nhất định là ngươi không thể ngờ ba năm qua ta đã học được mấy môn công phu lợi hại, vì thế, hôm nay...

Nói đến đây thì bất giác lão nhoẽn miệng cười hì hì.

Thiếu niên hơi chau mày, chàng nói với giọng pha chút cảm khái và kinh ngạc:

- Thế à... Ba năm rồi... Thật là quá nhanh!

Chàng đưa ngón tay lên tính rồi gượng cười, nói tiếp:

- Nói như vậy có nghĩa là tại hạ đã đến tiểu đảo này mười năm rồi.

Thương hải khách cười hì hì, nói:

- Đó là chuyện của người, ai nhàn rồi đến đây nói chuyện ngày thường của người chứ? Tiểu tử...

Song mục như sao của thiếu niên chợt xạ kỳ quang, chàng cướp lời nói:

- Chẳng phải tại hạ đã nói với lão là không được xưng hô với tại hạ như thế sao? Thương hải khách, hình như lão mau quên quá đấy.

Lão nhân lại lui ra sao một bước, diện mục nhăn nheo, tựa như lão đang cố nhẫn nhịn một thứ bi phần đã lên đến cực độ. Lão cất giọng sang sảng nói:

- Giang Hải Phong, trừ phi người bại dưới tay lão phu và rút lui khỏi Bọt Hải, bằng không thì đến chết lão phu cũng chẳng chịu thôi, sẽ tiếp tục mãi như hôm nay.

Lão ngưng lại, cười lớn một tràng rồi nói tiếp:

- Cuối cùng rồi sẽ có lúc người bại dưới kiếm của lão phu.

Thiếu niên hất mớ tóc rối ra sau rồi mỉm cười, nói:

- Không cần lão nói rõ thì tại hạ cũng đã sớm nhận ra, lần này lão mang binh khí đến, nhưng...

Chàng cười cười và nói tiếp:

- Nhưng lão vẫn sẽ bại thôi.

Dường như để khẳng định lời nói của mình, chàng lại nói tiếp:

- Lão tất sẽ bại một cách bi thảm hơn hai lần trước, vì người ấp ủ sự độc ác trong lòng thì nhất định sẽ bị báo ứng bằng sự ác độc.

Thương hải khách rung mình, qua kinh nghiệm hai lần trước đó thì lão đã biết, bất cứ sự phẫn nộ nào và hù dọa nào cũng đều quá thừa đối với thiếu niên trước mặt. Lão miễn cưỡng trấn định tâm thần, vì lão cũng biết nguyên nhân chủ yếu của thất bại thường do vội vàng nóng nảy mà ra.

- Giang Hải Phong!

Lão lạnh lùng quát lớn và nói tiếp:

- Người không cần dùng lời khiêu khích lão phu, sự tình bây giờ rất đơn giản, người đã biết mục đích đến đây của ta, chúng ta sẽ y như cũ, dùng khoái đao loạn kiếm để phân thắng bại, sau đó...

Thiếu niên mỉm cười, hỏi xen vào:

- Sau đó thì sao? Không lẽ cũng giống như hai lần trước, sau khi bại thì lão quay người bỏ đi, ba năm sau lại tìm đến? Quả thật là tại hạ cảm thấy phiền phức đến độ không thể chịu đựng được nữa rồi.

Lão nhân nghiêng răng rồi nói:

- Tự nhiên là lần này không thể như vậy.

Thiếu niên vẫn thản nhiên ngồi trên phiến đá, tựa lưng vào thạch động, chàng nghe đối phương nói vậy thì mỉm cười, hỏi:

- Vậy lần này lão muốn thế nào?

Lão nhân cười nhạt rồi nói:

- Giang Hải Phong, người nghe đây! Nếu ta bại dưới tay người thì ta sẽ lập tức hoành kiếm tự vẫn, nhưng nếu người bại dưới kiếm lão phu...

Lão cười lớn một tràng rồi nói tiếp:

- Thì khi đó mệnh vận của người tự nhiên sẽ do lão phu định đoạt rồi.

Thiếu niên mỉm cười, thái độ hơi có vẻ khinh khỉnh, chàng nói:

- Kiêu Côn, chớ nên nói trước những lời tận tuyệt như thế, tại hạ e rằng đến lúc đó thì lão không thể nào xuống nước được đấy.

Nói đoạn, chàng đứng lên và thở dài một hơi, sau đó chàng đưa tay vuốt vuốt chiếc trường bào đầy nếp nhăn.

Thương hải khách Kiêu Côn lại lui một bước, lão lớn tiếng nói:

- Lấy binh khí của người ra, mau!

Thiếu niên kêu bằng Giang Hải Phong hơi chau mày, chàng gượng cười nói:

- Tại hạ thật không hiểu, lão...

Chàng lại thở dài một hơi, rồi nói:

- Được thôi!

Nói đoạn chàng bước lên phiến đá, mục quang quét ra tứ phía tìm kiếm, hồi lâu sau chàng nhặt một cành tùng dài chừng hai thước và to như cổ tay. Chàng gõ gõ cành tùng vào phiến đá và nói:

- Trong này tối quá, chúng ta ra ngoài thôi.

Thương hải khách cười nhạt, nói:

- Tự nhiên là phải ra ngoài, đi thôi!

Nói đoạn lão quay người cất bước, hồi lâu sau, thiếu niên mới từ từ ra khỏi thạch động. Lúc này trời đã sáng tỏ, ánh nắng gay gắt khiến con người không thể mở to mắt, cát vàng hấp thụ ánh nắng nên cũng đang tỏa nhiệt khí.

Thương hải khách dừng bước giữa bãi cát, lão nhìn tứ phía và cảm thấy nơi dừng bước không lý tưởng lắm nên đổi qua một nơi khác.

Thiếu niên chỉ mỉm cười và khẽ gật đầu. Gió biển hát tung mái tóc đen dài của chàng, có lẽ đã rất lâu rồi chàng chưa được cắt tóc cạo râu nên trông đáng vẻ khá luộm thuộm.

Thương hải khách Kiều Côn tỏ ra khấn trương, lão nói:

- Người còn chờ gì nữa? Mau lấy binh khí của người ra, ta biết nhất định nó ở chung quanh thất lưng của người thôi. Mau lên, thời gian không còn sớm nữa.

Giang Hải Phong vạch cành tùng lên mặt cát và nói:

- Lão đoán sai rồi...

Chàng chau mày nhìn đối phương và nói tiếp:

- Hình như tại hạ từng nói với lão, trong mười năm qua, tại hạ không dùng đến binh khí, có lẽ là lão quên rồi.

Kiều Côn ngẩn người, lão nói:

- Vậy thì người dùng thứ gì để đối phó với trường kiếm của ta?

Nói đoạn, lão nâng trường kiếm lên, hàn quang kinh người, quả nhiên đây là một thanh kiếm tốt.

Giang Hải Phong đưa cành tùng lên và chậm rãi nói:

- Tại hạ dùng cái này.

Thương hải khách lui ra sau một bước, lão cười nhạt, nói:

- Người đừng quên lần này không phải điểm tới là thôi, lão phu hạ thủ sẽ không lưu tình đâu đấy.

Thiếu niên mỉm cười, nói:

- Vậy thì tốt nhất lão cứ giết tại hạ! Được chết trong tay Thương hải khách đỉnh đỉnh đại danh cũng là một chuyện đáng được an ủi.

Chàng bước qua trái một bước, đưa cành tùng lên ngang ngực rồi nói tiếp:

- Nào, chúng ta tốc chiến tốc quyết thôi.

Trên trán Thương hải khách nổi đầy gân xanh, lão quét mục quang nhìn ra tứ phía thì thấy bãi cát dưới hoang đảo này đích thực là vắng lặng không người. Nếu không thì việc một lão nhân lục tuần dùng kiếm đối phó với một thiếu niên chỉ có cành tùng trong tay, quả thật là một chuyện mất mặt. Hiện tại trong lòng lão đã trỗi dậy ý niệm rửa hận xưng hùng nên lão cũng bất chấp tất cả.

Lão cười ha hả một tràng rồi nói:

- Giang Hải Phong, không ngoài ba mươi chiêu thì người sẽ đổ máu dưới kiếm của lão phu đấy nhé.

Thiếu niên chau mày, chàng nói:

- Mau đi thôi, tại hạ không thể vì lão mà mất quá nhiều thời gian, còn một chương sách tại hạ vẫn chưa đọc xong.

Trong lúc chàng nói thì Thương hải khách đã tung người đến trước, trường kiếm trong tay vạch lên một đạo kiếm quang, kèm theo kinh phong vù vù, thế kiếm hướng vào giữa ngực thiếu niên.

Giang Hải Phong hoành ngang càn quét rồi bất chợt hướng đầu càn quét về phía Kiều Côn.

Chỉ một thế đơn giản như vậy nhưng Kiều Côn phải lui ra sau ba bốn bước mới đứng vững được. Lão lập tức thu hồi chiêu thức.

Giang Hải Phong cũng tỏ ra hơi kinh ngạc, chàng gật gật đầu và nói:

- Thương hải khách, lão lui bước hay lắm, so với lần trước thì có tiến bộ nhiều rồi.

Kiều Côn bất giác đỏ mặt, lão gượng cười, nói:

- Người không cần nói những lời khinh bạc, lão phu không mắc lừa người đâu.

Nói đoạn, lão xoay chuyển nửa vòng trên cát nhưng không xuất chiêu. Còn Giang Hải Phong vẫn đứng yên bất động, càn quét trong tay chàng tựa như một thứ đồ chơi. Chỉ có những bậc đại hành gia mới có thể nhìn ra trường ác đấu sinh tử trong tình hình này, trong mắt những kẻ có võ công tầm thường thì nhất định sẽ cho rằng hai người đang đùa với nhau.

Thương hải khách lại xoay chuyển một vòng nhưng thủy chung vẫn không xuất chiêu. Thiếu niên vẫn đứng chôn chân yên lặng. Mặt trời càng lúc càng lên cao, Thương hải khách đã có tính toán, chỉ cần mặt trời lên càng cao thì ánh nắng sẽ chiếu qua trường kiếm, làm cho kiếm quang thêm lấp lánh, lão sẽ chiếu kiếm quang làm lóa mắt đối phương, như vậy tất sẽ nắm chắc phần thắng.

Nghĩ đến đây thì lão giả vờ bỏ nhào tới, trường kiếm xuất ra một chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa, chém thẳng vào hai đầu gối của đối phương. Thế nhưng lần này Giang Hải Phong cũng không động dậy càn quét. Thương hải khách lập tức thu thế công, hư chiêu của lão bị đối phương đoán được nên sắc diện bất giác đỏ hồng. Lúc này lão vẫn không ngừng dịch động thân hình, kiếm quang chiếu ra tứ phía như muôn ngàn ánh sao.

Chợt nghe Giang Hải Phong kêu lên một tiếng rồi lui bước ra sau. Ngay lúc đó, thân hình Thương hải khách bốc lên khỏi mặt cát, trường kiếm trong tay thi triển chiêu Kiếm Phong Hầu lợi hại nhất của lão. Mũi kiếm phát ra tiếng vù vù như long ngân, thế

kiếm điểm vào yết hầu của thiếu niên, tốc độ xuất kiếm nhanh như chớp, thoáng cái đã đến.

Giang Hải Phong hú một tiếng dài, thân hình rún xuống, thần thái tỏ vẻ kinh ngạc, chàng biết mình đã đánh giá thấp đối phương, lúc này e rằng không dễ ung dung lui bước. Tuy nhiên, trong chớp mắt thì thân hình chàng đã tung lên cao, thoáng cái là lướt qua đầu Thương hải khách.

Chợt nghe kiếm phong phát ra vù vù, trường kiếm của Thương hải khách Kiều Côn lập tức xoay chuyển lên trên, lão thi triển chiêu cứu mệnh Kim Kê Tích Vũ, thế kiếm nhằm đâm vào bụng của Giang Hải Phong.

Thiếu niên này trông tuy trầm tĩnh nhưng nội công của chàng thâm hậu khôn lường và đã đạt đến cảnh giới tùy ý phát xuất, đây chính là: tâm đến kiếm đến. Chàng vốn xem thường những nhân vật như Thương hải khách Kiều Côn này, nhưng không ngờ sơ ý nhất thời mà suýt chút nữa bị đối phương đả thương.

Mười năm tĩnh tu khổ luyện của Giang Hải Phong là một chuyện kinh người. Chiêu vừa rồi của Thương hải khách tuy hung hiểm nhưng chẳng thể nào đả thương được chàng, ngược lại còn khiến cho chàng thêm ác cảm.

Chiêu Kim Kê Tích Vũ của Kiều Côn vừa phát ra thì cành tùng trong tay Giang Hải Phong cũng dịch động cùng một lúc. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, thân hình của Giang Hải Phong bất động, Thương hải khách bị chấn lực nên chao đảo lui ra ngoài bốn năm bước.

Trong tưởng tượng của lão, binh khí mình được chế từ tinh động bách luyện, tuy không có uy lực chém sắt như chém bùn nhưng binh khí của đối phương chẳng qua là một cành tùng, nếu binh khí của song phương chạm vào nhau thì có lý nào cành tùng không gãy? Nhưng sự thực lại nằm ngoài tiên đoán của lão, lực phản chấn khiến cho trường kiếm suýt chút nữa văng khỏi tay lão.

Thương hải khách kinh ngạc không thôi, lão hoành kiếm trước ngực, và thấy lưỡi kiếm mẻ đi một mảnh bằng đầu ngón tay, kiếm quang vẫn tỏa ra tứ phía nhưng thân kiếm run run, bất giác lão kêu thất thanh một tiếng.

Nhìn qua cành tùng của đối phương thì dừng nói là gãy, ngay cả đến vết sức cũng chẳng thấy một chút nào. Trước tình hình này thì Thương hải khách bất giác rung mình, lão lui tiếp ra sau bốn năm bước, sắc diện xám xịt như tro.

Giang Hải Phong vẫn cầm cành tùng như cầm một thứ đồ chơi, chàng cười hì hì rồi nói:

- Thương hải khách, lão còn muốn đánh nữa hay không?

Kiều Côn nắm chặt trường kiếm trong hai tay, thân hình run bần bật, trong khoeo mắt dường như có hai ngấn lệ long lanh sắp nhỏ xuống. Lão nghiêng rằng trấn định tinh thần rồi nói:

- Xem như người lợi hại... ta đánh không lại người... ta còn kém xa người. Nhưng ta không phục...

Giang Hải Phong chống cànht tưng xuống đất và cười nhạt, nói:

- Nhưng lão chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Thương hải khách bỗng nhiên quát lớn:

- Không! Không! Tuyệt đối ta không thể chết, ta không thể chết...

Vừa nói lão vừa liên tục lui bước, tựa như sợ Giang Hải Phong lấy mạng lão, nhưng Giang Hải Phong chỉ thản nhiên mỉm cười mà không truy theo. Thương hải khách lui mấy chục bước, rồi thấy đối phương không truy theo nên lão dừng bước và lạnh lùng nói:

- Giang Hải Phong, ta chỉ tổn hại trên binh khí chứ chẳng phải tuyệt kỹ không bằng người, vì thế ta không thể chết.

Giang Hải Phong cười cười rồi nói:

- Cái đó tùy lão. Tại hạ không có ý bức lão phải chết.

Lúc này Kiêu Côn mới yên tâm, lão nhìn tứ phía rồi gượng cười, nói:

- Thế thì ta đi đây.

Giang Hải Phong phá lên cười ha hả một tràng, chàng quăng cànht tưng và nói:

- Được, lão cứ đi, tại hạ tuyệt đối không đuổi theo. Chỉ có điều...

Nói đến đây thì song mục của chàng chợt lộ hàn quang, chàng “hừ” một tiếng rồi nói tiếp:

- Sau này lão đừng có tìm đến nữa, nếu không thì tại hạ sẽ chẳng khách khí như hôm nay nữa đâu, bãi cát này sẽ là nơi vùi xương của lão đấy.

Thương hải khách Kiêu Côn ngẩn người ra như pho tượng, qua một lúc lão mới xoay người và cất bước bỏ đi.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng hình lão ta và chiếc thuyền nhỏ dần đi xa, chàng gượng cười tự nói:

- Tại sao phải khổ như thế chứ?

Nói đoạn chàng cũng quay người trở về thạch động, lòng cảm thấy thơ thái vô cùng. Trước đây, mỗi khi đẹp trời thì chàng thường ra ngoài thạch động, chàng ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, hoặc tản bộ trên mặt cát. Những điều này đối với chàng là

một sự hưởng thụ rất tốt. Nhưng gần đây, sau khi chàng cô lặng trên đất, ngó trong tỉnh lặng thì lòng chàng chợt nảy ra ý xa lánh thế giới bên ngoài, những cử động kia không còn tạo cho chàng một khoái cảm mới nào nữa.

Chàng vào trong thạch động, ngồi xuống ghế đá rồi thuận tay thấp ngọn đèn lồng lên. Sau đó chàng mở một cuốn sách rồi tập trung tinh thần mà đọc. Chàng đã quen việc đọc sách trong bóng tối, chàng muốn mượn việc này để luyện năng lực Dạ Thị của mình. Nhưng hiện tại, sau khi đọc xong ba trang sách thì bỗng nhiên chàng bỏ sách xuống, đôi mày kiếm liên tục chau lại, chàng tự nói:

- Tại sao đã đi rồi mà còn trở lại? Không lẽ hẳn không muốn sống thật sao?

Chàng có vẻ tức khí nhưng chưa đến độ phải phát tác, tuy nhiên điều này làm cho chàng mất hết nhã hứng đọc sách. Qua một lúc lâu, vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, Giang Hải Phong bật đứng lên, nhưng chàng lại cười nhạo mình và tự nói:

- Sư phụ nói không sai, tính nhẫn nại của ta vẫn còn chưa đủ, xem ra muốn đạt đến cảnh giới Cổ Tĩnh Vô Ba thì thật là chuyện không dễ.

Nghĩ đến đây thì chàng ngồi xuống lại. nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của chàng.

Đó là một thiếu nữ mặc lam y. Giang Hải Phong kinh ngạc vô cùng, chàng vận mục lực nhìn kỹ thì quả nhiên có một cô nương đứng ngay cửa động. Cô nương này toàn thân mặc lam y, thân hình nhỏ nhắn, mũi cao mắt sáng, quả thật là đủ ngọc khiết băng thanh để làm cho người khác tiêu hồn lác phách. Tuy nhiên trong mắt Giang Hải Phong thì những điều đó chẳng có tác dụng gì.

Chàng chỉ kinh ngạc nhìn cô ta, vì đây là một cô nương hoàn toàn xa lạ với chàng, một lúc lâu, chàng cất giọng khi quát hỏi:

- Cô nương từ đâu đến? Tại sao lại tùy tiện vào nơi này?

Thiếu nữ mỉm cười, song mục nhìn chằm chằm vào Giang Hải Phong, nàng nói:

- Người không cần phải tức giận, ta biết người là người có bản lãnh phi thường, ta đến là để thỉnh cầu người.

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Thỉnh cầu tại hạ? Tại hạ không quen biết cô nương mà.

Thiếu nữ hơi ngỡ ngàng trước thái độ lạnh lùng của đối phương, sắc diện bất giác ửng đỏ, nàng gượng cười nói:

- Ta muốn người dạy công phu cho ta.

Giang Hải Phong nghe vậy thì thở phào một hơi, chàng mỉm cười và lắc đầu nói:

- Đây thật là chuyện kỳ quái, sao cô nương lại tìm đến tại hạ? Cô nương, tại hạ có công phu gì đâu?

Nói đến đây thì mặt chàng chợt xuất hiện nụ cười, vì rõ ràng là cô nương này quá mạo muội, vả lại chàng cũng hiểu ra chuyện mình ẩn thân và luyện võ tại nơi này đã không chỉ có một lão nhân Thương hải khách kia biết.

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Ta biết, có thể người trách ta nói năng không được khách khí, kỳ thực chỉ cần người đồng ý dạy công phu cho ta thì ta tình nguyện bán người làm sư phụ ngay.

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng từ từ nhắm mắt rồi lắc đầu, nói:

- Cô nương mau đi ngay cho, tại hạ không có thời giờ để nói nhiều với cô nương.

Lam y thiếu nữ ngạc nhiên, đồng thời nàng cảm thấy thái độ lạnh lùng ngạo thị của đối phương khiến cho mình khó chịu vô cùng. Nàng cố kiềm chế tức khí và nói:

- Con người của người thật là... Tại sao nói năng chẳng khách khí như thế? Ta đến đây là thành tâm thành ý thỉnh cầu người.

Vừa nói đến đây thì Giang Hải Phong đã khoát tay và lạnh lùng nói:

- Cô nương thành tâm thì tại hạ cũng hảo tâm, cô nương mau đi đi thôi. Tại hạ chỉ là một người đọc sách bình thường, chẳng biết công phu là gì cả.

Thiếu nữ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người nói dối, người là một dị nhân có bản lĩnh cao siêu, người cũng là một ẩn sĩ, người cho rằng ta không biết...

Giang Hải Phong vội mở to mắt ra, mục quang lạnh lùng của chàng khiến thiếu nữ khiếp sợ lui bước, lời nói cũng dừng lại giữa chừng. Chàng khẽ thở dài rồi phất tay, nói:

- Đi thôi, cô nương chớ làm phiền tại hạ nữa!

Lam y thiếu nữ tỏ ra thất vọng, nàng dậm chân và nói:

- Có gì ghê gớm kia chứ? Người...

Giang Hải Phong lại trừng mắt xạ hàn quang, chàng muốn mắng cô ta một câu nhưng thấy song mục của cô ta đã long lanh ngấn lệ, tựa như sắp bật khóc nên bất giác chàng cũng mềm lòng. Chàng thầm nghĩ đối phương chẳng qua là một cô nương không hiểu chuyện, nên mình hà tất phải hơn thua với cô ta. Vì vậy nên chàng cố nhịn, tuy nhiên chàng không thể không nhìn cô ta thêm một lần nữa. Chàng thấy mái tóc cô ta đen tuyền và dài như suối, bên trong thất lưng bằng da báo nổi phồng lên; chẳng biết cô ta nhét thứ gì vào đó. Eo lưng khá nhỏ, làn da trắng như tuyết, gió nhẹ thổi bay tóc lật phất, thật giống như Ngọc Thụ Lâm Phong.

Giang Hải Phong cảm thấy rất kỳ quái, ngoài Thương hải khách Kiều Côn ra thì xưa nay chẳng có ai đặt bước đến tiểu đảo này, tại sao hôm nay bỗng nhiên lại có một cô nương trẻ tuổi xuất hiện? Qua nhiều năm tu tâm dưỡng tính, tuy chưa đạt đến cảnh giới Cổ Tĩnh Vô Ba nhưng tính tình của chàng không thích nói chuyện với nữ nhân, đặc biệt đối với nữ nhân như lam y thiếu nữ này thì đích thực là quá mạo phạm.

Chàng chau mày nói:

- Có thể cô nương nghe ai đó nói nhảm rồi, thực ra tại hạ chỉ là một người bình thường, còn như tại sao đến ở nơi này thì tại hạ cũng không cần phải nói cho cô nương biết. Nhà cô nương ở đâu? Một mình đến tiểu đảo như thế này thì quá nguy hiểm, sao còn không mau trở về nhà đi?

Lam y thiếu nữ bĩu môi, nói:

- Ta nhất định phải học công phu, ta không sợ khổ.

Giang Hải Phong bật cười, chàng nói:

- Đây không phải vấn đề cô nương sợ khổ hay không, mà là tại hạ căn bản chẳng biết công phu gì thì dạy cho cô nương thế nào được?

Lam y thiếu nữ ngẩn người, nàng hỏi:

- Người không đồng ý thật à?

Giang Hải Phong lại nhắm mắt, lắc đầu.

Thiếu nữ tức giận dậm chân mấy cái và nói:

- Không dạy thì thôi!

Nói đoạn, nàng quay người bỏ đi, vừa bước ra khỏi cửa thạch động thì nàng cười nhặt rồi quay đầu lại, nói:

- Chỉ có điều ta sẽ không rời nơi này, vì tiểu đảo này không phải là sở hữu của người.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng thiếu nữ dần khuất và bất giác gượng cười, tuy chàng không bận tâm đến cô ta nữa nhưng trong lòng hơi lo lắng, vì thiếu nữ từng nói là sẽ không rời khỏi nơi này. Đó quả thật là một chuyện đại phiền phức.

Bỗng nhiên chàng nghe thấy tiếng mái chèo khua nước, chàng thầm nghĩ:

- "Tuy nói cứng nhưng cuối cùng thì cô ta cũng phải bỏ đi!"

Trên hoang đảo lạnh lùng không người này, Giang Hải Phong luôn có cảm giác như trời tối rất nhanh. Chẳng hiểu tại sao, đêm nay chàng cảm thấy lòng vô cùng nôn nóng và bất an. Có lẽ hai chuyện ban ngày đã khiến tâm tình trầm tĩnh từ lâu của chàng chột loạn lên.

Giang Hải Phong cầm chiếc đèn lồng nhỏ và chậm rãi bước ra khỏi thạch động. Sóng biển vẫn ngày đêm vỗ vào bờ đá, dù đêm tối như mực nhưng vẫn có thể thấy bọt nước trắng xóa, hình ảnh này thường gợi cho con người nghĩ về quá khứ hoặc ảo tưởng về tương lai.

Trời lát phát mưa bay, Giang Hải Phong quét mục quang nhìn tứ phía rồi tung người lướt đi lên tuyết đỉnh của hoang đảo. Trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc đèn lồng trên tay chàng lấp lánh chao động trong làn mưa bay. Trước mặt chàng lúc này là một bờ đá cao hơn mười trượng, từ trên xuống dưới thẳng băng, sóng biển vỗ không tới, hổ báo cũng khó trèo lên được. Nhưng trong mắt vị thiếu niên kỳ hiệp này thì chẳng khác gì một đại đạo bằng phẳng, chàng giắt chiếc đèn lồng vào thắt lưng rồi thi triển Bích Hồ Du Tường mà vượt qua bờ đá. Sau đó, chàng vận khí tung người nhảy xuống bên kia, động tác nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Trước mắt chàng hiện ra giờ là một phiến quái thạch phủ đầy rêu phong, trong tiếng mưa rơi tí tách, chốc chốc lại có tiếng côn trùng vang lên, cảnh tượng khiến người ta cảm thấy khủng khiếp đến lạnh người.

Giang Hải Phong lấy chiếc đèn lồng ra khỏi thắt lưng, chàng tung người lướt đi như sao xẹt, thoáng chốc đã vượt qua mấy chục phiến quái thạch, cuối cùng chàng dừng bước trước một phiến quái thạch cực lớn. Chàng sửa lại y phục cho chỉnh tề rồi cung kính hành lễ và nói:

- Đệ tử tham kiến sư phụ!

Một giọng nói yếu ớt cất lên sau phiến quái thạch:

- Hải tử! Đêm nay ngươi đến quá muộn rồi.

Giang Hải Phong nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, sư phụ...

Giọng nói yếu ớt lại vang lên:

- Nhất định là hôm nay ngươi gặp phải chuyện đặc biệt gì đó, đúng không, hải tử?

Giang Hải Phong bất giác mỉm cười, lòng thầm nghĩ sư phụ thật là cao minh, không chuyện gì có thể qua mặt được. Nghĩ đoạn, chàng bước tới khẽ đẩy phiến đá, một tiếng “cách” vang lên, phiến đá tựa như cánh cửa lập tức mở ra. Bên trong là một gian thạch thất sạch sẽ với đèn đuốc sáng choang, nếu không tận mắt mục kiến thì ai có thể tin rằng, trên hoang đảo này lại có một nơi tinh tươm như vậy.

Thạch thất được hình thành từ trong lòng một tảng đá lớn, nơi này tuyệt đối không nhuộm một chút hồng trần, giữa thạch thất có một giường đá và một ghế ngủ có thể lay động, ngoài ra còn có một chiếc bàn nhỏ cũng bằng đá. Trên ghế ngủ có thể

lay động trước sau, có một lão nhân tiều tụy đang nằm. Thoạt trông, khó đoán được niên kỷ của lão nhân này, trên mặt không những đầy nếp nhăn mà còn vàng vọt gầy còm như người bị bệnh lâu năm. Hai mắt lõm sâu vào trong, tuy mục quang vẫn sắc xảo như xưa nhưng ẩn chứa bên trong là vẻ mệt mỏi của người già lão, ánh mắt cũng không còn xoay chuyển linh hoạt nữa.

Thân hình của lão nhân gầy đét trong bộ y phục được may bằng lụa màu mỡ gà. Có thể trước đây lão khá to béo nên bộ y phục hiện tại rỗng thùng thình. Đầu tóc của lão tuy chưa hói sạch nhưng xem ra cũng chẳng còn bao nhiêu, chỉ còn loe hoe mấy sợi, không đủ che lấp da đầu nhẵn bóng. Lão khoanh hai tay trước ngực, để mặc cho chiếc ghế đưa thân thể khô đét gầy chao động từ trước ra sau rồi từ sau ra trước.

Giang Hải Phong bước tới dùng tay giữ cho chiếc ghế ngừng dao động, chàng quan sát lão nhân một lúc rồi nói:

- Sư phụ, sắc diện của người khá nhiều rồi.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Bên ngoài trời đang mưa phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Mưa rất nhỏ. Đệ tử vốn muốn đến sớm một chút, chỉ có điều hôm nay tâm tình rất loạn.

Lão nhân cười lớn rồi nói:

- Lúc này người có thể một tháng đến một lần cũng chẳng sao, vì ta đã chẳng còn công phu gì hay để truyền thụ cho người nữa rồi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Đệ tử vẫn chưa luyện thuần thực bộ Vô Hình Kiếm, đêm nay đến xin sư phụ chỉ điểm thêm cho.

Lão nhân cười cười, nói:

- Không cần vội, người hãy nói cho ta biết, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Tần Đồng sư đệ chưa nói cho sư phụ nghe sao?

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Chưa, hắn chẳng biết gì cả, suốt ngày hôm nay hắn chưa hạ sơn.

Giang Hải Phong cảm thấy kỳ quái, chàng hỏi:

- Hiện giờ hắn đi đâu rồi?

Lão nhân nhắm mắt rồi lại mở ra, lão nói:

- Có lẽ hẳn vào trong tuổi bất cá rồi, nội công của hẳn còn kém người rất xa.

Lão nhoài đầu ra khỏi chiếc ghế đá, và nói tiếp:

- Rót cho ta một cốc nước.

Trong một bình bằng đá chứa đầy nước trong, Giang Hải Phong rót nước ra một cốc bằng gỗ rồi từ từ đưa tận miệng lão nhân, lão nhân uống mấy ngụm rồi lắc đầu, nói:

- Loại thức ăn đó thế nào? Người ăn được chứ?

Giang Hải Phong mỉm cười hỏi lại:

- Sư phụ muốn nói đến món Hắc Tinh chẳng?

Lão nhân khẽ gật đầu. Giang Hải Phong chau mày nói:

- Không được ngon miệng lắm, quá chất.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Vị của nó tuy không ngon nhưng sau khi ăn một thời gian dài thì người sẽ cảm thấy thích thú, vả lại nó còn có tác dụng hỗ trợ cho người rất nhiều trong việc luyện công.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Đặc biệt là đối với năng lực Dạ Thị của người.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Chuyện này thì đệ tử biết, sư phụ quá tốt đối với đệ tử rồi.

Lão nhân nhoẻn miệng cười, lão ngắm nhìn đệ tử văn võ toàn tài của mình mà lòng cảm thấy an ủi vô cùng.

Giang Hải Phong quỳ bên cạnh, chàng khẽ nắm bàn tay lão nhân và cười thân mật rồi nói:

- Sư phụ, hôm nay lão Thương hải khách lại tìm đến, đệ tử đã tống khứ lão đi rồi.

Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Người đã thương lão ta à?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Sư phụ yên tâm, làm sao đệ tử đã thương lão ta chứ? Chẳng qua là lần này lão ta cùng đệ tử tỉ thí trên binh khí. Lão dùng kiếm phản quang chiếu vào mắt đệ tử, sau đó thừa cơ thi triển tuyệt chiêu Kiếm Phong Hầu, suýt chút nữa thì đệ tử bị lão đã thương.

Lão nhân “à” một tiếng rồi vội hỏi:

- Hảo thủ pháp! Nhưng người tránh né như thế nào?

Giang Hải Phong bật cười ha hả rồi nói:

- Nếu đệ tử không tránh né được chiêu đó thì mười năm khổ luyện thật là lãng phí, và cũng uổng công làm đệ tử của Ngân Hà lão nhân.

Lão nhân nhìn trái nhìn phải rồi nói với giọng trách cứ:

- Hải Phong, sao ngươi lại nhắc đến danh tự của ta? Nên biết điều này rất bất lợi đối với ngươi đấy.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nơi này chẳng có người mà.

Lão nhân “hừ” một tiếng rồi nói:

- Nhưng ngươi phải hết sức cẩn thận, phải luôn nhớ bốn chữ: Họa Tòng Khẩu Xuất (họa từ miệng mà ra). Đến hiện giờ vẫn còn nhiều kẻ truy tìm, ngộ nhỡ bọn họ biết ngươi là đệ tử của ta thì... hài tử, thật là một đại bất hạnh cho ngươi đấy.

Giang Hải Phong nhướng đôi mày kiếm lên và cười nhạt, nói:

- Sư phụ quá cẩn thận rồi!

Nhưng thấy thái độ của lão nhân rất nghiêm túc thì chàng vội cải lời, nói:

- Sư phụ yên tâm, đệ tử từng hứa với sư phụ là suốt đời này tuyệt không vọng động dả thương một người, đệ tử nhất định sẽ tuân thủ.

Lúc này thần thái của lão nhân mới thư giãn trở lại, lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Cả đời ta sát nghiệt quá nặng nên trời xanh mới khiến ta mắc bệnh bại liệt vào tuổi vãn niên. Người còn trẻ nhưng đã học được toàn bộ công phu của ta, ta thật lo lắng là ngày sau ngươi sẽ bước vào vết xe đổ của ta.

Giang Hải Phong cúi đầu, nói:

- Đệ tử quyết sẽ không làm thế.

Lão nhân nói:

- Ta cũng mong là như vậy.

Đoạn lão nhân chăm chú nhìn vào mặt đệ tử và nói tiếp:

- Diện mục ngươi có khí chất anh hào, tuy ngươi đã đọc sách dưỡng tính nhiều năm nhưng chưa giảm đi bao nhiêu, ta thật lo lắng có ngày ngươi sẽ...

Lão cười nhạt rồi nói tiếp:

- Người chớ quên những lời giáo huấn của ta, nên biết ta hận nhất là việc sát nhân đấy.

Trong lúc nói câu này thì trên mặt lão nhân thoáng lộ vẻ tươi cười, điều này khiến người ta có thể nghĩ đến lão này là nhân vật có song trùng cá tính.

Giang Hải Phong gật đầu, khẽ nói:

- Đệ tử nhớ rồi ạ!

Lão nhân gật gù, nói:

- Tốt! Bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, ngươi đã thủ thắng trước lão Thương hải khách đó như thế nào?

Giang Hải Phong nói:

- Đệ tử dùng Nhất Bộ Sơn, thủ vững hạ bàn trước, tiếp theo dùng thân pháp Kinh Thần lướt qua đầu lão ta, sau đó vận chân lực vào cành tùng làm tổn hại binh khí của lão...

Chàng cười cười rồi nói tiếp:

- Nhất thời lão ta biết khó đối phó nên tự rút lui.

Lão nhân chau mày hỏi:

- Tại sao không dùng thủ pháp Nhất Trượng Song Lang khiến lão chưa kịp tiến lên thì đã rơi vào bẫy địa?

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, chàng vò đầu và nói:

- À, đúng rồi, đệ tử thật là hồ đồ.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Đừng nản, điều đó phải trải qua nhiều kinh nghiệm mới đạt được, nhưng từ việc này có thể biết học võ và học văn đều có chỗ giống nhau, tức là không có điểm dừng.

Lão ngừng lại một lát rồi từ từ nói tiếp:

- Khiếm khuyết của ngươi là sự thuần thực, từ nay về sau chỉ cần ngươi tiếp tục tập luyện thì không khó để đạt được thành tựu.

Lão ngừng lại thở dài rồi khẽ nói:

- Sư đệ ngươi trở về chưa?

Giang Hải Phong bước ra cửa thạch thất nhìn tứ phía rồi quay vào, nói:

- Tần sư đệ đã lớn tuổi mà còn thật thà như vậy, trời tối thế này thì bắt được cá gì chứ?

Lão nhân ngửa mặt nhìn lên đỉnh thạch thất rồi nói:

- Bốn năm qua, may mắn là có hắc chiếu cố cho ta, nếu ta có thể sống thêm vài năm nữa thì ta nghĩ công phu của hắc, dù không bằng ngươi nhưng cũng kém không nhiều.

Giang Hải Phong khiêm tốn nói:

- Tần sư đệ thông minh hơn đệ tử nhiều.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Các người đều như nhau, nhưng ta vẫn cho rằng...

Lão lại lắc đầu rồi nói tiếp:

- Cũng không thể nói như vậy, chung quy ta có được hai đệ tử như các người để kế thừa y bát thì quá đủ rồi.

Lão quét mục quang nhìn ra cửa thạch thất rồi chậm rãi nói tiếp:

- Nếu người không có chuyện gì khác thì hãy bắt đầu diễn luyện Vô Hình Kiếm đi.

Giang Hải Phong liền bước qua phải thật thất, chàng dời một phiến bạch thạch rồi lấy ra một phiến đá bằng phẳng, trên mặt đá có vẽ mười mấy đôi hình người đang tỉ kiếm với các tư thế khác nhau. Chàng dùng một thanh kiếm gỗ rồi chiếu theo hình vẽ mà diễn luyện một lượt. Sau cùng chàng chỉ tay vào các hình vẽ mà lần lượt giảng giải cho lão nhân nghe, phàm chỗ nào vừa ý thì lão nhân gật đầu, chỗ nào không vừa ý thì lão ngồi bất động hoặc lắc đầu. Thực ra, lão nhân có thể nói, nhưng vì truyền thụ võ công là một chuyện gian khổ, sư huynh đệ Giang Hải Phong vì muốn sư phụ an tâm dưỡng bệnh, không cần phải quá vất vả nên bọn họ mới nghĩ ra cách này.

Biện pháp này rất có hiệu quả, có thể khiến người truyền thụ tâm lãnh thần hội, từ khi Ngân Hà lão nhân bị bán thân bất toại, năm năm qua, sư huynh đệ bọn họ đều thỉnh giáo tuyệt học của sư phụ bằng cách này.

Hai sư đồ đang tập trung tinh thần khảo giải công phu thì đột nhiên không hẹn mà cả hai cùng quét mục quang nhìn ra cửa thạch thất. Thì ra cả hai đều nghe có tiếng chân người đến.

Quả nhiên, một lúc sau thì có bóng người thấp thoáng nơi cửa, theo đó là một giọng nói sang sảng:

- Sư ca đến phải không?

Giang Hải Phong đặt phiến đá trở lại chỗ cũ rồi mỉm cười, nói:

- Mau vào đây.

Thạch môn được mở rộng ra, một thiếu niên anh tuấn, thân thể cường tráng, mình mặc hắc y xuất hiện giữa thạch thất. Thiếu niên đặt chiếc đèn lồng soi cá xuống rồi hành lễ với lão nhân, sau đó quay sang mỉm cười với Giang Hải Phong và nói:

- Nếu sớm biết hôm nay sư ca đến thì tiểu đệ đã không đi bắt cá rồi.

Giang Hải Phong nói:

- Không phải là bắt cá trong khe suối trên núi sao?

Thiếu niên mỉm cười, chàng nháy mắt với Giang Hải Phong và nói:

- Không sai! Tiểu đệ đi xung quanh đó thôi.

Giang Hải Phong biết, nhất định là hắn đi chơi ở chỗ khác nhưng sợ sự phụ trách mắng nên mới mượn cớ đi bắt cá, bây giờ bị điểm phá nên vội lấy mắt ra hiệu.

Lão nhân đều rất thương yêu hai đệ tử của mình, cách mười ngày nửa tháng thì Giang Hải Phong mới quay lại thỉnh giáo một lần, chàng vốn đã có thể rời sư phụ đi xa, nhưng lão nhân này truyền thụ tuyệt nghệ rất nghiêm, nên chưa cho phép đại đệ tử đi xa. Lão còn muốn khảo nghiệm một năm, muốn tất cả đều mãn ý lão, rồi mới cho Giang Hải Phong hành tẩu giang hồ. Mấy năm trước, lão nhân lại tìm được Tần Đồng, thu nhận chưa đầy một năm thì lão bị chứng bại liệt. Trí tuệ và căn cốt của Tần Đồng đều không kém Giang Hải Phong, cả hai đều đã có căn cơ thâm hậu nên tiếp thu tuyệt học của lão nhân rất nhanh, vì vậy lão nhân cũng chẳng mấy khó nhọc trong việc truyền thụ.

Lão đem lý luận cao thâm nói cho bọn họ biết, còn thành tựu thì phải dựa vào sự tu luyện của bản thân bọn họ.

Giang Hải Phong nhập môn sớm hơn Tần Đồng mấy năm nên võ công tự nhiên phải cao cường hơn. Nhưng thân thủ của Tần Đồng cũng chẳng tầm thường, bọn họ là những thiếu niên rất biết tự nỗ lực phấn đấu, vì thế Ngân Hà lão nhân luôn khen ngợi hai người.

Sau khi Giang Hải Phong được thụ truyền toàn bộ võ công thì lão nhân tập trung tinh thần sức lực mà truyền thụ cho Tần Đồng. Chỉ đáng tiếc là lão bị bại liệt nên không thể tận tình tận ý truyền cho công phu như trước, tuy nhiên cả Giang Hải Phong và Tần Đồng đều biết, được vị lão nhân này thu nhận làm đệ tử, là đại phúc phận của bọn họ.

Tần Đồng không than oán một lời, chàng phục dịch cho sư phụ rất tử tế, lão nhân có chàng bên cạnh cũng đỡ cô đơn, do lão không thể động chân động tay nên lão lệnh cho Giang Hải Phong truyền thụ cho Tần Đồng những môn công phu không thể truyền thụ bằng lời nói.

Lúc này, lão mỉm cười rồi nói với Tần Đồng:

- Tần Đồng, sao còn không mau thỉnh giáo sư huynh của người?

Tần Đồng uống mấy ngụm nước rồi nhìn qua Giang Hải Phong nói:

- Chúng ta ra ngoài nhé!

Giang Hải Phong gật đầu, chàng nói:

- Sư phụ, bọn đồ nhi ra ngoài một lúc rồi sẽ quay vào.

Lão nhân mỉm cười và nhắm mắt.

Giang – Tần liền cất bước ra khỏi thạch thất, ngoài trời vẫn lất phất mưa bay.

Tần Đồng nói:

- Chúng ta diễn luyện bộ chưởng pháp nhé.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Được, tùy sư đệ!

Tần Đồng mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ thần bí, chàng bước đến gần Giang Hải Phong và khẽ nói:

- Sư ca, cô nương đó thế nào rồi?

Giang Hải Phong ngăn người, chàng ấp úng hỏi:

- Cô nương... cô nương nào?

Tần Đồng bật cười, nói:

- Sư ca thật khéo giả vờ, yên tâm đi, đệ không nói cho sư phụ biết đâu.

Giang Hải Phong chợt nhớ ra người hấn nói là ai, bất giác hai má chàng đỏ lên, nhưng chàng vội nghiêm túc nói:

- Người chớ nói lung tung, cô ta chẳng qua là một người qua đường, ta chẳng hề quen biết cô ta. Cô ta muốn ta dạy công phu, nhưng bị ta mắng mấy câu thì bỏ đi rồi.

Chàng ngừng lại và lấy làm kỳ quái nên hỏi:

- Nhưng làm sao người biết?

Tần Đồng cười ha hả, tỏ vẻ đắc ý, chàng nói:

- Đại ca, chuyện của đại ca làm sao qua mắt được tiểu đệ? Cô ta vừa đến là tiểu đệ đã trông thấy rồi, cô ta chèo một chiếc thuyền nhỏ, mặc lam y, phải không?

Chàng ngừng lại, gãi gãi đầu và nói tiếp:

- Tuyệt đẹp, đây là lần đầu tiên tiểu đệ thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Sư đệ, định lực của người vẫn chưa đủ, trong mắt ta thì cô nương đó chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua là một thiếu nữ không rõ sự thế mà thôi.

Tần Đồng vội hỏi:

- Cô ta sẽ trở lại chứ?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Ta nghĩ cô ta sẽ không trở lại, người làm sao thế?

Tần Đồng lắc đầu, nói:

- Đừng đa nghi, chúng ta luyện công thôi.

Thế là hai người bắt đầu triển khai thân thủ rồi cùng nhau chiết giải từng chiêu thức.

Giang Hải Phong tỏ ra rất kinh ngạc, vì chỉ vồn vện một tháng mà công phu của Tần Đồng tiến bộ khá nhiều, trong lòng chàng rất cao hứng, chờ để lúc ngừng tay thì chàng mỉm cười, nói:

- Không ngờ người tiến bộ thần tốc như vậy, cơ hồ như sắp đánh bằng tay với ta rồi.

Tần Đồng cởi chiếc áo đen ra, để lộ một thân hình cường tráng lực lưỡng, chàng lấy áo lau mồ hôi và nói:

- Sư huynh chớ tăng bốc tiểu đệ. Sư phụ từng nói, tiểu đệ muốn bằng sư huynh thì phải khổ luyện bốn năm nữa.

Chàng ngừng một lát rồi chau mày hỏi:

- Sư huynh nói xem, có thật phải lâu như thế không?

Giang Hải Phong cười ha hả, nói:

- Sư phụ khích cho người nỗ lực đẩy thôi, thực ra theo ta thấy thì chỉ cần hai năm thì người và ta chẳng hơn kém nhau nhiều.

Tần Đồng chau mày nói:

- Nhưng hai năm sau thì sư huynh cũng có tiến bộ vậy.

Nói đoạn cả hai cùng cười rồi trở vào thạch thất.

Ngân Hà lão nhân vẫn lim dim song mục như đang ngủ.

Giang Hải Phong biết sư phụ cần nghỉ ngơi nên chàng ở lại không lâu thì gật đầu chào Tần Đồng và khẽ nói:

- Ta đi đây, người không cần tiễn.

Bỗng nhiên Ngân Hà lão nhân mở mắt ra và nói:

- Hải Phong, người không làm trái lời ta, dùng binh khí đả thương người đấy chứ?

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Tuyệt nhiên... Sao sư phụ lại hỏi như thế?

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Ta chỉ sợ người giết người thôi. Không có gì, người đi đi.

Giang Hải Phong bất giác cười thầm sư phụ quá đa nghi, thực ra bằng vào công phu hiện tại của chàng, muốn giết người thì chẳng qua là chuyện cử chân động tay, hà tất phải dùng đến binh khí.

Chàng vội hành lễ rồi quay người cất bước ra khỏi thạch thất, kế đó chàng thi triển khinh công lướt đi như bay xuống núi.

Trời sắp sáng, mặt biển Bột Hải phủ đầy sương mù. Lam y thiếu nữ cùng chiếc thuyền nhỏ bồng bênh trên sóng biển, từng cơn gió nhẹ thổi qua làm xòa bay mái tóc huyền như suối của nàng. Những vật dụng như nồi, niêu, xoong chảo... va chạm vào nhau, phát ra những tạp âm lẫn lộn, khiến cho tâm tình của nàng cũng rối bời. Quả thật, nàng là một cô nương luôn làm theo ý của mình. Nàng đã hạ quyết tâm phải theo đuổi thiếu niên trên đảo, buộc chàng phải dạy công phu cho mình.

Quyết tâm của nàng thật khiến cho người ta không thể ngờ, thử xem, nàng đã dọn đến cả nhà đến đây rồi còn gì.

Cuối cùng thì chiếc thuyền nhỏ cũng đáp vào bờ cát trên tiểu đảo. Nàng tung người phóng lên bờ như chim yến, nàng kéo thuyền lên mặt cát rồi dọn tất cả đồ đạc xuống. Sau đó, nàng giấu thuyền sau một tảng đá rồi chọn nơi căng màn làm lều. Nàng đã từng theo tổ phụ đi Tân Cương mua bán nên đã sớm quen cuộc sống dã ngoại, vì vậy những chuyện này không có gì khó khăn đối với nàng. Nơi nàng dựng lều cách bờ biển không xa, chỉ cần bước mấy bước là tới nơi, điều khiến nàng đặc ý nhất là cũng cách chỗ Giang Hải Phong chừng một tầm tên. Như vậy nàng có thể tiếp cận để nhìn lén chàng, ngày ngày có thể canh chừng chàng.

Nàng trầm nghĩ:

- “Rồi cũng có ngày! Hắn sẽ không chịu nổi sự uy hiếp của ta, và cuối cùng sẽ chấp nhận yêu cầu của ta.”

Nghĩ như vậy nên cô nương ngây thơ hoạt bát này không nhịn được cười. Nghĩ đến quái nhân văn nhã anh tuấn đó thì trong sâu thẳm đáy lòng có một thứ cảm giác kỳ lạ, không thể nói ra được, nàng đã sống mười tám năm rồi nhưng chưa từng thấy một người nào kỳ quái như vậy.

Nàng lại trầm nghĩ:

- “Hắn còn trẻ, tại sao lại đến sống một mình trên hoang đảo này? Ta từng thấy hắn đối phó với lão nhân kêu bằng Thương hải khách kia, võ công của hắn quả thật là cao minh khôn lường, chỉ có điều tại sao khi ta hỏi thì hắn lại một mực phủ nhận? Hắn đã luyện được tuyệt nghệ ghê gớm như vậy mà tại sao lại cam tâm sống cô đơn như thế? Tại sao hắn không ra giang hồ hành tẩu?”

Nghĩ đến những điều này thì lòng nàng bồi hồi, đứng ngồi bất định. Nàng quyết tâm phải đi hỏi cho rõ ràng mới được. Nhưng điều khiến nàng phiền lòng nhất là thái độ lạnh lùng vô tình của hắn. Tuy nhiên về anh tuấn của chàng đã vĩnh viễn chiếm cứ trái tim nàng, kể từ khi nàng thấy chàng. Dù cố gắng thế nào thì nàng cũng không thể

quên đi hình bóng đó được. Nàng tự tin là trong đời mình chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như thế, bọn thiếu niên theo đuổi nàng như bầy ong vây quanh hoa, nhưng lâu nay nàng chưa hề chú ý đến bọn họ. Những gì nàng nghe, nàng thấy đều là hoa ngôn mỹ ngữ tán tỉnh, ve vãn, cầu thân, vậy mà bây giờ nàng gặp phải một thiếu niên lạnh lùng ngạo thị.

Bất giác nàng tự hỏi:

- “Trái tim của hấn làm bằng sắt chăng?”

Tự hỏi rồi nàng lại tự nghĩ:

- “Tại sao ngay cả việc nhìn ta mà hấn cũng lười nhìn như thế? Lẽ nào trong mắt hấn, ta chưa đủ xinh đẹp?”

Nghĩ đến đây thì hai má của nàng bất giác đỏ hồng, có một thứ cảm giác gần như tử hổ, khiến cho nàng thương tâm. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy tự ti, nàng cảm thấy một thứ đau khổ đang nảy sinh và dày vò nàng.

Nhưng nàng không phải là một cô nương yếu đuối, nàng có đủ dũng khí để giúp nàng đối diện với sự thực. Nàng đến đây, ngoài việc luyện võ ra, còn muốn giải khai một nghi vấn mà lần đầu tiên trong đời nàng gặp phải.

Thời gian đã quá ngộ, Giang Hải Phong rời tảng đá lớn nhẵn bóng mà đi xuống. Chàng tìm thấy thức ăn của mình trong một hốc đá trên vách thạch động, đó là một loại thực vật đen bóng tựa như nấm khô, chàng gọi là Hắc Tinh. Đây là một loại thức ăn mà Ngân Hà lão nhân lệnh cho chàng ăn, nghe nói sau khi ăn thì sẽ thanh tâm minh mục, đặc biệt là có ích cho việc hành công vận khí.

Giang Hải Phong đã không ngừng dùng thức ăn này trong một thời gian rất dài. Vị của nó vừa chát vừa đắng, rất khó ăn, mỗi khi ăn xong thì Giang Hải Phong phải súc miệng nửa ngày mà vẫn phát tởm. Nhưng nếu chàng chẳng tìm được món gì khác ngon miệng hơn thì bất luận thế nào chàng cũng phải miễn cưỡng nuốt cho trôi món Hắc Tinh này. Chàng vận dụng cả ý chí và tính nhẫn nại để nuốt một miếng nhưng nước bọt cứ trào ngược lên, quả thật là không thể nào nuốt trôi.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng ngửi thấy mùi thơm từ ngoài thạch động bay vào. Thứ hương vị này càng khiến chàng cảm thấy không thể nào nuốt trôi miếng Hắc Tinh trong tay. Thế là chàng quăng miếng Hắc Tinh vào hốc đá rồi từ từ bò ra ngoài thạch động. Bỗng nhiên chàng thầm nghĩ:

- “Hoang đảo này không người, sao lại có hương vị thức ăn bay đến?”

Nghĩ đến đây thì chàng bất giác ngẩn người, lúc này hương vị lại càng nồng thêm. Đã mấy năm qua, chàng chưa được ăn thức ăn nấu chín, tuy Ngân Hà lão nhân không

cắm chằng dùng những thứ khác nhưng chằng lưỡi đi tìm kiếm, vả lại cũng chẳng có dụng cụ nấu nướng, nên thủy chung chằng vẫn phải dùng món Hắc Tinh.

Bây giờ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nấu chín thì bỗng nhiên chằng cảm thấy ruột đói cồn cào, chân không ngừng di chuyển về hướng phát ra mùi thơm. Càng đi thì hương vị càng nồng, hình như chỉ quanh quẩn đầu đây. Giang Hải Phong vừa đi vừa cảm thấy kỳ quái. Bởi ngoài sư phụ và sư đệ trên núi thì ngay cả dã nhân cũng không có chữ dừng nói là người. Càng nghĩ chằng càng gia tăng cước lực, tiến về phía bãi cát bên bờ biển.

Hiện tại chằng không cần dùng mũi để phán đoán phương vị nữa, vì tai của chằng đã nghe thấy thanh âm từ xoong chảo phát ra, đúng là có người đang nấu thức ăn. Chằng cảm thấy lo lắng bất an, tuy nhiên chằng lại không dám đường đột xông tới, không phải chằng sợ sệt gì, mà vì trong tình hình này thì chằng không thể tiếp cận được.

Tuy nhiên chằng quyết tâm phải xem thử, rốt cuộc đây là chuyện gì. Thế là chằng lặng lẽ nấp vào một tảng đá rồi quét mục quang nhìn ra bãi biển, quả nhiên không sai, chẳng những có thanh âm xào nấu mà chằng còn thấy cả xoong thức ăn rất hấp dẫn. Hương vị thơm ngát khiến chằng phải nuốt nước bọt ừng ực. Chằng không nhin được nên cuối cùng ngẩng cao đầu lên nhìn, mục quang vừa chiếu tới đường trường thì bất giác thộn người ra.

Hóa ra kẻ đang nấu thức ăn là lam y cô nương, người đã từng làm phiền chằng hôm qua. Hiện tại nàng mặc một bộ hồng y, hai tay áo xắn lên cao để lộ hai cánh tay thon rắn chắc và trắng như ngọc. Bộ hồng y của nàng tuy cũ kỹ nhưng chẳng hiểu tại sao nó lại vô cùng xinh đẹp trên làn da trắng như ngọc của nàng. Hôm qua trong thạch động, vì cảm thấy phiền phức bị quấy rầy nên Giang Hải Phong đã không chú ý đến nàng. Bây giờ, dưới ánh sáng mỹ lệ của mặt trời, chằng mới ngắm nhìn nàng một cách tỉ mỉ, rõ ràng.

Không những nàng có eo thon, mà thân hình cũng khá uyển chuyển, chỉ là những động tác nấu ăn bình thường nhưng trong mắt Giang Hải Phong, nó trở nên đẹp vô cùng. Đôi mi dài cong vút, đôi mắt to tròn và sáng, mũi thẳng miệng nhỏ, dung diện khoáng đạt, biểu hiện tính tình cởi mở phóng khoáng của con người. Hai khóe miệng hơi nhỏ, lại như muốn nói rõ, nàng là một cô nương khá có ý chí và định lực.

Tuy nhiên tất cả những điều đó vẫn không đánh động được một người tu tâm dưỡng tính đã lâu như Giang Hải Phong. Chằng vẫn tỏ ra tức giận, chỉ có điều là không thể phát tiết. Bởi lẽ, như cô nương kia từng nói, nơi đây không phải là sở hữu của chằng.

Giang Hải Phong đang nghĩ cách đối phó với nàng nên bất giác đứng ngẩn người sau tảng đá.

Lúc này thiếu nữ đã nấu xong thức ăn, nàng bày ra bát đĩa rồi đặt lên một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ. Bên cạnh đã bày sẵn một bát cơm trắng và mấy đĩa rau.

Giang Hải Phong đang đói cồn cào, thấy cảnh này thì nước bọt không ngừng tiết ra.

Thiếu nữ vừa ung dung ngồi ăn vừa quét mục quang nhìn tứ phía, thảnh thơi còn nhoẻn miệng cười.

Nàng gắp một miếng cá bỏ vào miệng rồi tự nói:

- Thơm thật!

Giang Hải Phong liên tục nuốt nước bọt, cuối cùng vì không chịu được nên chàng tung mình phóng ra.

Thiếu nữ kinh hãi kêu lên thất thanh, nhưng khi nhìn thấy người đến là Giang Hải Phong thì nàng lại cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô nương làm thế này là có ý gì?

Thiếu nữ ngược lên nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Cái gì? Người ta ăn cơm ở đây cũng không được sao?

Giang Hải Phong đỏ mặt, chàng lạnh giọng nói:

- Chẳng phải cô nương đã bỏ đi rồi sao? Tại sao lại quay lại?

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Kỳ quái, ta không thể quay lại sao? Con người người thật là kỳ quái!

Giang Hải Phong dậm chân, nói:

- Không được, cô nương không thể ở đây, như thế sẽ quá rắc rối cho tại hạ.

Thiếu nữ đặt bát đĩa xuống bàn, nàng mỉm cười nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói:

- Ta là Tịch Ti Ti, mời người ngồi xuống ăn vài miếng. Ta thấy người cũng đói rồi đấy.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Cảm ơn, tại hạ không đói, tại hạ đã ăn từ sớm rồi.

Tịch Ti Ti mỉm cười, hỏi:

- Ăn rồi? Ăn thứ gì? Sao chẳng thấy nấu nướng gì cả?

Giang Hải Phong liếc nhìn qua bàn thức ăn, chàng cố gắng trấn định cơn đói, chàng biết nếu tiếp tục ở đây nói chuyện thì sẽ không kháng cự được sự hấp dẫn từ hương vị thức ăn.

Vì thế nên chàng cười nhạt, nói:

- Cô nương không cần hỏi đông hỏi tây làm gì. Cô nương là một thiếu nữ, sao lại chạy lung tung đến nơi này, lẽ nào cô nương không có nhà?

Tịch Ti Ti cũng cười nhạt một tiếng, rồi nói:

- Chuyện này không cần người quản, đừng nói là một tiểu đảo này, ta còn đi qua Thiên Sơn, vượt sa mạc nữa đấy.

Giang Hải Phong nghe vậy thì tỏ ra kinh ngạc, nhất thời chẳng biết nói thế nào.

Tịch Ti Ti cũng bị mấy câu hỏi sau cùng của chàng làm cho tức khí nên lại ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm, chốc chốc nàng lại liếc mắt nhìn.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Tất nhiên tại hạ không có quyền quản việc cô nương ở lại nơi đây, nhưng nếu cô nương làm phiền tại hạ thì đừng trách tại sao tại hạ không khách khí.

Nói đoạn chàng quay người bỏ đi.

Tịch Ti Ti nhìn theo một lúc rồi bất giác bật cười, sau đó nàng tiếp tục ăn cho xong bữa. Nàng cảm thấy đắc ý và thầm nghĩ:

- “Lần này thì ta thắng rồi.”

Giang Hải Phong trở về thạch động với nộ khí bùng bùng, càng nghĩ chàng càng tức, lòng thầm nghĩ cô nương này thật là quá phiền phức.

Chàng nghĩ:

- “Xung quanh đây có nhiều tiểu đảo, nơi nào cô ta cũng có thể đến, thế tại sao lại cứ đến nơi này? Thật là phá hoại cảnh thanh tịnh của ta, thật là cực kỳ vô lý.”

Xưa nay chàng không thích kết giao với nữ tử và cũng không rành chuyện đối phó với nữ tử quá quắt, nếu không thì vừa rồi chàng đã không dung cho cô ta. Vừa nghĩ chàng vừa bước vào thạch động, ruột đói cồn cào đến độ không thể chịu đựng được nữa, bất giác chàng lại nghĩ đến bàn thức ăn hấp dẫn của thiếu nữ. Chàng hận là không thể nhào vô ăn một bữa cho no nê thỏa thích.

Nhưng đáng tiếc là chàng không thể làm như vậy. Chàng lại lấy miếng Hắc Tinh bỏ vào miệng nhai rồi tự nhủ lòng là đã ăn no rồi.

Lúc này bỗng nhiên chàng nghe có tiếng ca thánh thót, giọng ca vang vang nghe rất vui tai. Từ ngày đến tiểu đảo này, những gì Giang Hải Phong nghe được chỉ là sóng thét gió gào, những âm thanh đơn điệu này đã không còn gây cảm hứng cho chàng nữa.

Còn giọng ca hiện tại vừa thánh thót uyển chuyển vừa cảm thấy vui tai vô cùng. Chàng biết, nhất định đây là giọng ca của Tịch cô nương. Nhất thời chàng không chịu được nên muốn bò ra ngoài thạch động nhưng lòng tự trọng đã hạn chế chàng, khiến chàng chỉ có thể lắng nghe trộm mà không thể đến gần.

Chàng nghĩ:

- “Nếu cô nương này biết ta đang lén nghe giọng ca của cô ta thì nhất định sẽ cười ta.”

Vì thế chàng bò ra gần cửa thạch động rồi ẩn thân sau một tảng đá, như vậy chàng vừa có thể nghe rõ ràng vừa không sợ bị ai phát hiện. Chàng nhìn qua khe đá thì thấy thiếu nữ xách một giỏ cá trong tay, sau một hồi vừa ca vừa đi qua đi lại trước cửa thạch động thì nàng đi thẳng về phía bờ biển.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi quay vào trong động của mình. Chàng thầm nghĩ:

- “Vì cô nương này mà hôm nay ta mất quá nhiều thời gian, ta phải tĩnh tâm làm việc của ta thôi.”

Nghĩ đoạn, chàng thấp đèn, mở sách ra đọc, tinh thần tập trung hoàn toàn vào trang sách. Vừa đọc chừng hai ba trang thì đột nhiên chàng nghe có tiếng quát tháo, thanh âm hình như phát ra từ miệng thiếu nữ. Giang Hải Phong buông sách, chau mày thầm nghĩ:

- “Cô nương này sao lắm trò thế?”

Chàng cười nhạt một tiếng rồi chăm chú vào trang sách. Nhưng liền sau đó lại có ba bốn tiếng vừa quát tháo vừa kêu thét truyền tới. Lần này thì Giang Hải Phong không thể trầm tĩnh được nữa, quả nhiên xa xa trên bãi cát có hai người đang động thủ. Một người dùng giỏ cá làm binh khí, đó chính là thiếu nữ Tịch Ti Ti, còn người kia vì thân pháp quá nhanh, thêm vào đó là cát vàng lấp lánh nên Giang Hải Phong không thấy rõ được bộ dạng.

Tuy nhiên, chàng tỏ ra rất kinh ngạc, vì từ việc này có thể thấy là trên tiểu đảo lại có thêm một người. Chàng vội vận khí vào đan điền rồi tung người lướt đi như gió. Nhưng trong chớp mắt thì Tịch Ti Ti đã bị đối phương khống chế huyết đạo và ngã ra cát, người kia quét mục quang nhìn quanh rồi lập tức thi triển thân pháp cực nhanh, lướt đi vào cánh rừng phía Tây.

Nếu Giang Hải Phong muốn truy theo thì chẳng có gì là không thể, nhưng chàng thấy thiếu nữ đã ngã ra bãi cát, cứu người tất nhiên là quan trọng nên chàng vội lướt đến chỗ thiếu nữ. Tuy bị điểm huyết phải ngã nhưng Tịch Ti Ti chưa đến nỗi nằm yên bất động, dường như kẻ xuất thủ có ý thương hoa tiếc ngọc nên chỉ điểm vào huyết đạo

trên đùi phải, không nguy hiểm lắm. Nhờ vậy mà Tịch Ti Ti đau đớn ngã xuống, song không đến nỗi bị hôn mê.

Nàng thấy Giang Hải Phong lướt đến thì vội cố gắng đứng lên, nhưng mỗi lần vừa đứng được lên thì lại phải ngã ngồi xuống.

Giang Hải Phong bèn nhặt chiếc giỏ cá rồi đưa tới trước mặt nàng.

Tịch Ti Ti biết chàng không muốn dùng tay kéo mình lên mà dùng giỏ cá để giúp mình đứng dậy, nhưng nàng lại không muốn nắm lấy giỏ cá, vì cách làm của đối phương tỏ ra quá lạnh lùng và vô tình. Nàng suy nghĩ một lúc, biết chẳng còn cách nào khác nên đành chụp lấy giỏ cá rồi miễn cưỡng đứng lên. Sắc diện chợt ửng đỏ, nàng ấp úng nói:

- Đa tạ người.

Giang Hải Phong nhìn nàng và lạnh lùng nói:

- Huyệ đạo đã giải chưa?

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta tự biết giải.

Nói đoạn nàng mím môi như đang muốn dùng thủ pháp để giải khai huyệt đạo trên đùi, ngay lúc đó Giang Hải Phong cũng khẽ phát hữu thủ ở ngoài xa. Một luồng kinh lực ập vào chân nàng, nàng cảm thấy trên đùi thót đau rồi lập tức cử động trở lại bình thường. Bất giác nàng cảm thấy kinh ngạc trước nội lực kinh người của Giang Hải Phong. Trong thâm tâm nàng cũng vô cùng kính phục.

Nàng lại đỏ mặt và nói:

- Đa tạ người!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ không muốn cô nương ở lại đây mà cô nương cứ lưu lại, bây giờ như cô nương thấy đấy, nếu tại hạ không đến kịp thì e rằng ngay cả tính mạng của cô nương cũng không còn.

Tịch Ti Ti gượng cười, nói:

- Nhưng hiện tại ta vẫn chưa chết.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Ai mà biết được, người ta đang câu cá thì hấn từ phía sau chạy đến bịt mắt người ta...

Giang Hải Phong phát nộ khí, chàng nói:

- Tại hạ không hỏi những chuyện đó. Tại hạ chỉ hỏi người đó là ai? Từ đâu đến? Hình dạng như thế nào?

Tịch Ti Ti bĩu môi thật cao, nàng nói:

- Người ở đây mà còn không biết thì làm sao ta biết được? Người có bản lĩnh cao cường như thế thì tại sao không đi tìm hấn mà hỏi?

Giang Hải Phong ngó người, hai tay nắm chặt lại, chàng nói:

- Sớm muộn gì tại hạ cũng điều tra ra hấn là ai, nhưng việc đó không phải là vì cô nương mà là vì nơi này. Tại hạ quyết không dung cho người ngoài đặt chân lên đây. Cô nương...

Song mục của chàng xạ hàn quang, Tịch Ti Ti thấy vậy thì kinh khiếp, nàng vội cúi đầu.

Dường như Giang Hải Phong không thể phát tiết phần nộ trong lòng nên chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Cô nương hãy mau quay về đi thôi ở đây phải cần tại hạ bảo vệ, thật phiền phức quá!

Tịch Ti Ti ngẩng đầu lên, nàng không nén được tức khí nên lớn tiếng nói:

- Ai cần người bảo vệ chứ?

Nói đoạn nàng quay người cười lớn một tràng rồi xách giỏ cá bỏ đi. Giang Hải Phong hơi bất ngờ, chàng đứng ngẩn người như pho tượng, nhất thời chẳng biết nói gì. Cuối cùng chàng thở dài rồi quay về thạch động. Tuy nhiên, chàng chẳng vào thạch động ngay mà thi triển khinh công tuần hành xung quanh một vòng, song chẳng phát hiện được dấu tích gì. Chàng cảm thấy kỳ quái vô cùng nên quay về thạch động.

Sau khi vào thạch động thì chàng hồi tưởng những chuyện xảy ra một cách tỉ mỉ. Đương thời chàng chưa thấy diện mục của người kia nhưng từ hắc y trên người và thân thủ lúc tẩu thoát thì trông có mấy phần giống như sư đệ Tần Đồng của chàng.

Giang Hải Phong buột miệng tự hỏi:

- “Không lẽ là hấn sao?”

Nghĩ đến đây thì chàng kinh ngạc không ít. Nhưng chàng lập tức bỏ qua ý nghĩ này, vì chàng tuyệt không tin Tần Đồng lại làm chuyện như thế.

Giang Hải Phong lại tự nói:

- Làm sao hấn có thể trêu ghẹo một thiếu nữ không quen biết với mình chứ?

Nói đoạn, chàng lại suy nghĩ:

- “Mình tu luyện ở đây chẳng phải là tránh né cừu gia gì, chẳng qua là đọc sách, luyện công, cần lấy sự yên tĩnh mà thôi. Người ta không phạm đến mình, thì mình cũng không phạm đến người ta, hà tất phải quản chuyện thiên hạ. Còn cô nương kia đã không nghe lời khuyên tốt lành của mình, mà nhất định ở lại đây thì đó là việc cô ta tự chuốc lấy, không liên hệ gì đến ta. Ta tiếp tục luyện công phu của ta thôi!”

Nghĩ đoạn, chàng tọa thiền ngồi xuống tảng đá rồi vận công phu luyện khí. Chẳng mấy chốc, chàng đã cảm thấy thần trí minh tĩnh, tâm vô tạp niệm, không lâu sau thì nhập vào cảnh giới vong ngã.

Hai canh giờ lặng lẽ trôi qua. Giang Hải Phong từ từ tỉnh lại. Chàng thấy sắc trời đã tối, trong thạch động càng tối đen như mực, có thể nói là xòe bàn tay không thấy ngón. Nhưng từ khi chàng ăn Hắc Tinh và luyện được Dạ Thị thì song mục của chàng có thể phân biệt sự vật trong đêm tối. Chàng luyện Dạ Thị một lúc nữa rồi mới thấp đèn lên. Cùng lúc đó, chàng cảm thấy ruột đói cồn cào, vì hương vị thức ăn từ bên ngoài đang lan tỏa đầy thạch động. Lần này hương vị còn hấp dẫn hơn mùi cá nướng, thịt nướng.

Giang Hải Phong lại không ngừng nuốt nước bọt, chàng không kềm chế được nên phóng bước ra khỏi thạch động. Chàng đã quen đường đến nơi phát ra hương vị nên chẳng cần tìm mà thoáng chốc đã đến nơi. Trước mắt chàng là một con chim hải âu đang chấy mỡ trên bếp than hồng, mùi vị tỏa ra thơm ngát. Kỳ quái là chẳng thấy một bóng người, không biết Tịch Ti Ti đã đi đâu rồi.

Giang Hải Phong chau mày, chàng muốn tìm Tịch Ti Ti mắng cho nàng một trận, sau đó sẽ tịch thu con hải âu của nàng. Nhưng sau khi thấy mâm cơm đã dọn sẵn trên bàn thì những phần nộ của chàng lập tức tiêu tan. Bất giác chàng trầm nghĩ:

- “Cô nương này thật quá sơ ý, đang nấu ăn mà bỏ đi đâu không biết, để mãi thế này thì con hải âu cháy ra than mất!”

Nghĩ đoạn, chàng bước tới lấy con hải âu ra khỏi bếp than. Hương vị thơm tho xông lên mũi, Giang Hải Phong lại nuốt nước bọt ừng ực. Chàng nhìn trái nhìn phải rồi trầm nghĩ:

- “Ta ăn của cô ta một bữa thì cũng chẳng có gì ghê gớm.”

Ý nghĩ này nảy ra thì ruột càng cồn cào, cuối cùng chàng không thể nào kháng cự được cái đói nên bới một bát cơm và xé con hải âu nướng ra ăn. Chàng ăn hết bát cơm và con hải âu nhưng vẫn chưa thấy no, đang lúc tìm xem còn thứ gì có thể ăn được hay không thì đột nhiên có tràng cười khanh khách vang lên từ sau lưng.

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt tía tai, nhất thời chàng ngượng đến chín cả người, chàng từ từ đứng lên và nói:

- Tại hạ chẳng ăn không đâu, tại hạ có thể trả tiền cho cô nương.

Nói đoạn chàng thò tay vào túi định lấy tiền, nhưng Tịch Ti Ti đã chau mày nói:

- Tiền ư? Cảm ơn người, ta không cần.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Quanh đây còn nhiều hải âu, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể bắt trăm con về dền cho cô nương.

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Không sai, người có thể làm được điều đó một cách dễ dàng, nhưng gạo nấu cơm là do ta mang từ nơi khác đến, làm sao người có thể bồi thường cho ta?

Giang Hải Phong lại ngẩn người, do mình đuối lý nên ánh mắt lạnh lùng vô tình cũng không dám nhìn đối phương nữa. Hồi lâu sau, chàng mới gượng cười, nói:

- Vậy... phải làm thế nào bây giờ?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Đừng khẩn trương, ta có một cách rất hay.

- o O o -